

sala zgoraj omenjeno „Prvo nemško vadnico“ in poleg nje pa še navod za učitelja pod naslovom: „Anleitung zum Gebrauche des ersten deutschen Übungsbuches für slovenische allgemeine Volksschulen.“

O teh dveh knjigah je priobčil v 1. številki letošnjega „Ljubljanskega Zvona“ g. prof. Viktor Bežek temeljito oceno, s katero se povsem strinjamo in jo zato tudi priobčimo doslovno:

„Ta knjiga je — vkljub svoji vnanji skromnosti — vprav epohalna v našem pedagogičnem slovstvu. Ona je izpolnila srčno željo vsakega naprednega učitelja; kajti njej prisvajamo zmožnost, da izpodrine za vselej in za vedno tisto zastarelo metodo, ki se — navzlic in v porogo vsem veljavnim pedagogom — pri nas še vedno ščeperi pri pouku tujih jezikov, torej zlasti nemščine. Žalostno in sramotno je, pa resnično, da se je šele čez več nego 200 let po Komenskega smrti v Slovencih porodila knjiga, ki utemeljuje jezikovni pouk v Slovincem neizogibnem kulturnem jeziku — v nemščini — prav na istih načelih, kakor je osnoval Komenski pouk v tedanjem kulturnem jeziku — v latinščini — v svojih knjigah: „Janua aperta“ in „Orbis pictus“. Podobnost med le-tim in Schreinerjevo-Bezjakovo „vadnico“ je še večja, ker ima tudi le-ta nekaj podobice — hiša, soba, obleka, rokodelci, šola, zvezek, knjiga, ura, kuhinja, človeško truplo — ki naj pospešujejo nazornost pri pouku. Sploh to knjižico vsem učiteljem nemščine pisatelj teh vrstic lahko najtopleje priporoča, tembolj, ker je imel priliko, da jo je že v rokopisu natanko pregledal. —

Toda kakor so najboljši zakoni brezuspešni spričo trmoglavosti podložnikov, in kakor ostanejo najblažje naredbre brez uspeha spričo pasivne odpornosti njih izvrševalcev, takisto so najboljše učne knjige topo orodje v rokah indiferentnih učiteljev, katerih „vis inertiae“ je nepremagljiv zadržek za uvedbo in izvršitev še tako koristnih preosnov. Zato sta Schreiner in Bezjak kaj modro ukrenila, da sta obenem s „prvo nemško vadnico“ izdala za nje rabo kratek, nemško pisan „navod“ pod naslovom: „Anleitung zum Gebrauche des ersten deutschen Übungsbuches für slovenische allgemeine Volksschulen“. — Preis 40 h. — Wien. Kaiserlich-königlicher Schulbuchverlag. — Str. 27.

Ta knjižica je šele pravi kjuč za nemški pouk po „vadnici“, ker — poleg potrebnih pojasnil o uredbi „vadnice“ in poleg navodil za nje rabo — podaje tudi (na str. 8. do 13.) kratko, pa jedrnatost in točno karakteristiko analitične ali direktivne metode, katero so kot edino pravo za pouk tujih jezikov priporočali vsi imenitni vzgojslovci, od Ratkeja in Komenskega počenši, o katere upravičenosti in vrlinah pa se je treba naprednim in razsodnim učiteljem še vedno prepirati z zakrknjenimi gramatisti starega kopita; no, odslej ta neprilika preneha, in možno bo take nazadnjake kar na kratko zavrniti ter jih napotiti do Schreinerjevega-Bezjakovega „navodila“. Celó umestno bi bilo tudi, da bi šolske oblasti po slovenskih deželah še posebno opozorile učitelje, katerim je poverjen nemški pouk, na to „navodilo“ ter od njih strogo zahtevale, naj ga temeljito prouče ter se ga vestno drže.

Tudi srednješolskim učiteljem, katerim je poverjen nemški pouk v nižjih slovenskih razredih, kateri se pa doslej niso mogli spoprijazniti z „novo“ metodo, prav nujno priporočamo „navodilo“; uverjeni smo, da se po njegova proučenju tudi oni izpreobrnejo iz gramatistov v analiste, za kar sta se zaman trudila profesor Štrifov in pisavec teh vrstic. Tudi prizadeta srednješolska voditeljstva in nadzorništva nujno opozarjamo na „navodilo“, katero jih gotovo napoti, da analitično metodo, ki je bila doslej le bolj tolerovana, kot edino potrdijo ter jo zakonito uvedo. —

Kot posebno zaslugo pa štejem Schreinerju in Bezjaku njiju uprav ingeniozni izumek, ki bo v zvezi z analitično metodo še posebno olajševal začetek nemškega pouka, ki je sicer tako težak; po njiju „vadnici“ se namreč služi učitelj iz početka pri nemškem pouku z latinico, ne pa, kakor je bilo doslej navadno, z nemškimi črkami. To

póstopanje je tako naravno, da se vriva človeku kar samo ob sebi, in njega prevelika korist je jasna ko beli dan, a vendar ga doslej ni nihče iznašel; res pravo Kolumbovo jajce! Schreiner in Bezjak sta v istini lahko ponosna na ta izumek, ki ga še povrh tuji prav vrlo utemeljujeta na 5. in 6. strani „navodila“.

Odkrito priznamo, da nas ni kmalu razveselila kaka slovenska knjiga tako, kakor sicer drobni knjižici: „vadnica“ in „navodilo“; z njima se je vsekakor zvršil lep napredek v našem šolskem knjižstvu. —*mn*—

Nastenski zemljevid Palestine za pouk v zgodbah sv. pisma starega in novega zakona. Po najnovejših podatkih nemškega „palestinskega društva“ iz angleške „palestinske družbe“ itd. itd. sestavil Vincenc pl. Haardt. Za porabo v slovenskih šolah priredil prof. Fr. Orožen. Risan v zemljepisnem zavodu Ed. Hölzela na Dunaju. Sestavljen za ljudske in meščanske šole itd. Merilo 1:200.000. Založil Ed. Hölzel na Dunaju. — V merilu 1:1.000.000 je urisan temu zemljevidu „Narodopisni zemljevid Palestine“ za dobo pred vladanjem kraljev. S pregledom najvažnejših izraelskih razredov. Po B. Stadeju. — Pod narodopisnim zemljevidom je pa narisana v merilu 1:7.200 načrt mesta Jeruzalema. — Zemljevid je krasen in izvrstno izdelan; imena Haardt, Orožen in Hölzel so nam najboljši porok za to in že sama ta imena zemljevid najtopleje priporočajo. Ker je stari zemljevid Palestine za šole popolnoma neraben, zato mislimo, da je ne bo slovenske šole, ki bi si ne omislila tega najnovejšega učila za slovenske ljudske šole. Cena na platno napetemu zemljevidu je 8 gl. in s palicami pa 9 gl. Mimogrede omenimo še, da izide v kratkem v Hölzlovi založbi tudi slovenski zemljevid Evrope, Avstrije in Kranjske. —*mn*—

Naši dopisi.

Iz Ljubljane. — † Frančišek Kokalj. —

Oj težka pot, oj tožna pot,
Ko od srca srce se ločil —
Oj solzna pot, oj zadnja pot!
Sim. Gregorič.

Dolg sprevod se je pomikal dne 16. svečana iz „Predškofije“ skozi Špitalske in Prešernove ulice in po Dunajski cesti proti sv. Kristofu. Za križem so nosili trije učenci krasen venec z dolgimi trakovi, na katerih je bilo zapisano: „Učiteljstvo II. mestne šole predragemu tovarišu“. Za vencem je stopalo nad 500 učencev II. mestne šole pod nadzorstvom svojih učiteljev; za temi se je vozila č. duhovščina in za njimi se je počasi pomikal naprej voz z mrtvaško rakvijo. Rakev in voz sta bila obložena čez in čez s krasnimi vencem z dragocenimi trakovi in napismi. Za vozom so stopale potrtega srca štiri zapuščené sirote, žalujoča vdova, sorodniki, prijatelji, znanci in častivci prerano umrlega pokojnika.

Sprevoda so se udeležili visoki dostojanstveniki in sicer p. i. gg.: župan ljubljanski Ivan Hribar, deželni šolski nadzornik Josip Šuman, deželni šolski nadzornik v p. Jakob Smolej, vladni svetnik Josip Merk, ravnatelj tukajšnjih srednjih šol Senekovič, Junowicz in Šubic, okrajni šolski nadzorniki Levec, Zupančič in Benda, profesorji srednjih šol, učiteljstvo vseh mestnih šol ter uprav velikanska množica drugega odličnega občinstva.

Kdo je bil neki ta, ki ima tako mnogobrojno in tako odlično spremstvo k zadnjemu počitku? Solnik, preprosti ljudski učitelj je ta vrli mož, ki si je s svojim marljivim delovanjem v šoli in s svojim prijaznim občevarjem priboril toliko časti. Frančišku Kokalju, učitelju na II. mestni šoli, ki je dne 14. svečana po kratki, a mučni boleznii — za vnetjem možganov — preminil, velja ta čast.

Fr. Kokalj je bil rojen l. 1841. v Trziču. Prvo službo je nastopil kot pomožni učitelj na glavni šoli sv. Jakoba v Ljubljani (v l. 1862.—1863.). Odtod se je preselil v Kočevje, kjer je služil leta 1864., potem je bil nastavljen v Škofji Loki do l. 1867., ko je prevzel pri graščaku

Jombartu v Klevevžu na Dolenjskem službo hišnega učitelja, katero je opravljal do 1870. l. V istem letu je bil imenovan stalnim učiteljem na II. mestno deško petrazredno ljudsko šolo v Ljubljani, kjer je služboval do prerane smrti. — Pokojni Kokalj je bil vnet, delaven, jako sposoben in izvrsten učitelj. V teku 27 let, kar je služboval in deloval v Ljubljani, je vzgojil mnogo meščanskih otrok, ki so dosegli na temelju njegovih nauk ugledna mesta v raznih stanovih. Izven šole je bil prijeten in zabaven družabnik, svojim stanovskim tovarišem dober, odkritosrčen in požrtvovalen kolega, „Slovenskemu učiteljskemu društvu v Ljubljani“ je bil dolgo vrsto let jako delaven odbornik in upravnik, a v svojem domu je bil skrben, ljubeč in ljubljjen soprog in oče. In ta dom ga bo pogrešal najbolj! Veliko zaslug si je pridobil tudi za ljubljansko uradniško konsumno društvo.

Slovo nam britko seka rane,
Solze rosijo nam oči, —
Oj, z Bogom, drago srce ti!

Preblagi pokojnik je bil posebno skrben za svojo družino. Ni čuda, da so ga tako goreče ljubili in se tako težko poslovili od njega. „Papa, ne v jamo! Moj oče, moj papa, moj mož!“ — Tako so plakale zapuščene sirote in vdova po svojem skrbnem očetu, oziroma soprogu, ko so ga položili v jamo. A tisti skrbni papa, tisti zvesti soprog, ki je vedno tako ljubko občeval s svojci, ni slišal teh bolečnih vzklikov, on je — mrtev. Ne, ne, predragi zapuščenici, on ni mrtev, on živi, večno živi in se raduje v rajskih višavah. In tisti Bog, ki Vam je usekal tako globoke rane ter Vam vzal najdražje bitje na zemlji, tisti modri Bog Vam bo poslal gotovo tudi tolažbe in leka za to veliko izgubo.

Zvonovi, zvonite,
Domov ga spremite;
Gre z dela in teže
Učitelj trpin!

Pokojni Kokalj je bil večni trpin. Učitelja izmuči že samo šolsko delo do skrajnosti. Ljubezen in skrb za družino sta prisilila prerano umrlega, da je iskal postranskih zaslužkov in prav ti so prvi vzrok njegove prerane smrti!

Poslovil si se od nas, predragi tovariš! Spomin tvoj ostane pa med nami neusahljiv in dobra dela, kojih si si pridobil kot vzgojevatelj mladine v obilosti, naj te vendar v rajskih višinah z lavorjevimi vencem večne pravice.

Zdaj bivaš vrh višave jasne,
Kjer ni mraku, kjer ni noči.
Blagor Tebi!
Saj našel si na božjem nebi,
Kar tukaj bi zastoj iskal!

Spominjaj se gori zapuščenih sirot in vdove; priporočamo se ti pa tudi tvoji žalostni tovariši in prijatelji, da prosiš za nas in naše sovražnike! Z Bogom, dragi Francelj, blagi prijatelj! Na svidenje nad zvezdami — kjer ni križev, težav, ne jokul! —

Da popolnim nekrolog, moram povedati tudi, da so pokojniku v slovo ljubljanski učiteljski pod vodstvom g. Fr. Hauptmana zapeli pred hišo in na grobu dve lepi žalostinki. Izmed mnogobrojnih vencov, ki so jih položili sorodniki, prijatelji, razna društva in korporacije na krsto, omenim samo venec c. kr. mestnega šolskega sveta in vence učiteljskih zborov vseh tukajšnjih mestnih ljudskih šol. Dne 18. svečana je daroval častiti gospod katehet Smrekar v cerkvi sv. Jakoba sv. mašo za blagega pokojnika, katere se je udeležila šolska mladina in učiteljsvo II. mestne šole.

—mn—

Od Soče desnega brega. Na Goriškem imamo slogo, za kakršno se zdaj bije črni boj na Kranjskem, v najlepšem cvetju. Do leta 1889. smo imeli pri nas le eno politično stranko pod komando dr. Tonklija t. j. njegove okolice, sestojeeče skoro da iz same duhovščine, kateri se ima zahvaliti za propad. Odpor je bil neizogiben in res, prišel je preobrat — tudi s pomočjo učiteljstva — vsaj mlajšega. Ob preobratu smo imeli v Gorici dva časopisa: staro in novo „Sočo“. V tistem času je stara „devica“ rodila raznih napadov na šolo in učiteljstvo, n. pr. zlo-

glasni članek „Kam pridemo?“, katerega je bil spisal v svojem srdu na vsem Slovenskem zloznani „kmet“ v cilindru. Odpor vsega učiteljstva je bil primeren odgovor. Od tistega časa, ko je za sušico poginila stara devica — kmalu po porodu hudobno mišljenega članka „Kam pridemo?“ — nismo čitali v naših listih takih napadov. Nekaj let je izhajala v Gorici le „Soča“ kot glasilo preojenega slovenstva. V Trstu se je porodil pred 5. leti nov list „Primorski List“, ki se je preselil v Gorico kot glasilo novo-stare stranke proti „Soči“. Dolgo časa ni pokazal lisjak barve, a zdaj vidimo, da isti menja dlako, a narave ne. Evo nekaj iz dopisa „Iz Brd“ v 4. številki! Najprej pripoveduje dopisnik, da se je poročil učitelj v Vedrijanu ter da se je slovesnost povzdigovala s tem, da „so nekateri otročaji streljali s puško, z revolverjem in celo s prostimi patronami.“ Nek deček se je močno ponesrečil radi streljanja. Dalje piše: „Drvalo in hajdralo se je celo popoldne in pozno v noč po taktih nadušljive harmonike“... „Žalostno, pomilovanja vredno je tudi to, da učitelj, kateri se mora prištevat med omikane in izobražene, kateri je poklican blagodejno uplivati na mladino, ne le v šoli, ampak tudi izven šole, si najme v proslavo svojega ženitovanskega dne nadušljivo harmoniko, kar je že vsakega preprostega, količkaj zavednega kmečkega ženina — sram.“ —

Tako — „Primorski List“ — kot vreden sinček stare — pokojne „Soče“. Kako smo bili pripravili škrbasto staro k temu, da je bila nehala prinašati v svojih predalih vsak — tudi malenkosten prestopok kakega učitelja v namen: šuntati priprosto ljudstvo proti učiteljstvu? Ako se ne motimo, se je bilo zagrozilo, da pričnemo tudi mi nabirati zanimivih epizod iz življenja naših nasprotnikov ter jih potom tiska širiti med ljudstvo. Tudi „Primorskemu Listu“ se je bilo od neke strani nekaj takega namignilo in kaj je izjavil poštenjak kakor je? Trdil je, da prizna, da tudi duhovniki preobračajo kozolce v svojem življenju, ker so ljudje iz krvi in mesa kakor drugi ljudje, a da takih stvari ni smeti obešati na veliki zvon, ampak, ako se že hoče, naj se naznanjajo n. pr. škofu... Ali je pozabil „P. L.“ na svoje besede? Radovedni smo, kako se bo zdaj zviljal, sicer pa: klin s klinom. Ako je vam prav, bode tudi nam. Živela „sloga“! K.

Iz krškega okraja. (Okrajna učiteljska konferencija.) [Konec.] Gospod nadzornik odgovori, da je to dopisnico zagrešil neki mlad gospod pri c. kr. okrajnem glavarstvu ter obljudi, da se kaj takega več ne pripeti. Ob enem pa opomni, da šolskim voditeljem ni smeti odgovarjati predstojnim uradom na javnih dopisnicah. G. nadučitelj Janko Leban ugovarja, češ, da šolski voditelji niso kaka „nižja kasta“, da bi tudi predstojniki z njimi ravnali, kakor se jim poljubi, a oni bi se ne smeli zganiti. Čemu pa so uradne dopisnice, če se ne smejo rabiti niti za dostojno dopisovanje? Preide se k nadaljnji točki dnevnega reda: Kako naj učiteljstvo s šolsko mladino praznuje 50letnico vladanja Nj. Veličanstva presvetlega cesarja Frančiška Jožefa I.? —

Prvi je o tem vprašanju za enorazrednice poročal pomožni učitelj g. Jožef Osana. Za dvorazredničarje je izpregovoril g. Viljem Gebauer, za trirazredničarje g. J. Rupnik, nadučitelj v Leskovcu, a za 4razredničarje g. J. Ravnikar, nadučitelj v Mokronogu. Tem poročilom doda g. Janko Leban še željo, naj bi se v vsaki vasi, kjer je šola, v trajni spomin na to slavnost vsadila lipa, tako zvana „cesarska lipa“, čemur konferencija odobrujoč pritrdi. Govorili so o tem predmetu še: g. nadzornik, g. A. Luraček, nadučitelj v Št. Rupertu, Jurij Adlešič, nadučitelj v Krškem, Franc Jufrman, učitelj v Šent Janžu, g. Karol Kaligar, nadučitelj pri Sv. Križu pa g. J. Ravnikar, ki je predlagal konec debate.

Na to je sledila 5. točka dnevnega reda: „Resnico ljube, podlaga trdnih značajev, kako je gojiti v ljudski šoli?“ Rešujoč to nalogo, je čital svoj referat g. Jakob Cepuder, nadučitelj v Studencu. Ker se nihče ne oglasi k debati, se prestopi takoj k 6. točki

dnevnega reda: „Podrobni učni načrt iz spisja za posamezne kategorije ljudskih šol krškega okraja“. O tem vprašanju je moral spisati vsakdo razpravo za svoj razred. G. nadzornik povabi konferencijo, da naj se izreče, ali naj se referati bero. G. A. Lunaček predlaga, da naj se rajši pošljejo v pregled šolskim vodstvom. G. J. Ravnikar nasvetuje, naj bi se v presojo poslali le nekaterim najspretnjšim učiteljem v okraju. G. Janko Leban pravi, da ga med nami menda ni takega „genija“, da bi že po prvem prečitaniu lahko sodil in govoril „ex abrupto“ o teh izdelkih. Zato naj se vsi ti referati dadó v razmotrivanje stalnemu odboru. Pri tem odboru naj sprejme kdo poročanje za enorazrednice, drugi za dvorazrednice, tretji za trirazrednice, četrti za čvetorazrednice. Ko stalni odbor reši svojo nalogo, naj svoje izdelke da hektografovati ter jih pošlje šolskim vodstvom, in sicer: izdelek za enorazrednice enorazredničarjem, izdelek za dvorazrednice dvorazredničarjem itd. Učitelji potem doma premislijo delo stalnega odbora, a ob prihodnji okrajni učiteljski konferenciji pride stvar v debato; kajti za take važne razprave treba priprave.

G. J. Rupnik želi, da bi se referati takoj brali. Temu ugovarja g. Pretnar. G. Lunder pravi, da naj se referati pošljejo „ad circulandum“ v prepis, in sicer za enorazrednice enorazredničarjem, za dvorazrednice dvorazredničarjem itd.

G. Potrebin, učitelj v Kostanjevici, pa želi, da bi prerešetal one načrte, ki jih imajo učitelji kamniškega okraja ter se ravnali po njih. G. nadzornik sklene debato s tem, da veli pobrati referate, kateri pridejo svoječasno v oceno in daljnjo razpravo pred stalni odbor. Ta bode o tem poročal pri prihodnji okrajni učiteljski konferenciji in slednjič se vse delo predloži visokemu c. kr. deželnemu šolskemu svetu v odobrenje. Na to je g. Fl. Rozman, učitelj v Krškem, poročal o zaznamku knjig, ki so sposobne za šolarske knjižnice. Ker mu nihče ne oporeka, se prestopi k nadaljnji točki: Določitev učnih knjig in samoučil za šolsko leto 1897/98. K tej točki se oglasi g. J. Ravnikar ter želi, da bi se uvedlo berilo, ki sta ga spisala Josin in Gangl. Gospod nadzornik pravi, da se to zgodi, čim dobi ta čitanka odobrenje od ministerstva. — Ker se nihče več ne oglasi k besedi, se prestopi k 9. točki „Poročilo knjižničnega odbora o stanju, ob uporabi in o računu okrajne učiteljske knjižnice. Poročal je o tem g. Fl. Rozman. — Račun okrajne učiteljske knjižnice je pokazal, da je imela ista od 22. mal. srpana 1896 do 29. kimovca 1897 dohodkov: 246 gid. 95 kr., stroškov pa 212 gid. 68 kr., ostanek torej 34 gid. 27 kr. Račun sta pregledala nadučitelja Pavčič in Šajč ter ga našla v popolnem redu.

Sledila je 10. točka dnevnega reda: „Določitev knjig, katere naj se nakupijo za okrajno učiteljsko knjižnico. Dotične nasvete je konferenčnim udom bilo vpslati vsaj do 26. mal. srpana knjižničnemu odboru. A ker se ni oglasil nihče, opomni g. nadzornik, da naj se pri nakupu posebno ozira na knjige pedagoške vsebine.

Za tem so sledile volitve. Ob volitvi v stalni odbor je dobil prvič le gosp. J. Ravnikar absolutno večino, namreč 23 glasov; pri ožji volitvi pa so bili izvoljeni: Janko Leban s 44 glasovi; Aleksander Lunaček s 27 glasovi in Josip Čuček, učitelj v Svibnjem, s 26 glasovi.

V knjižnični odbor pa so bili po nasvetu g. Janeza Šajčeta, nadučitelja v Šent Jerneju, po vzkliku izvoljeni sledeči: gđc. Ana Schmidinger, učiteljica v Krškem; g. Florijan Rozman, učitelj v Krškem; g. Ivan Lapajne, ravnatelj meščanske šole v Krškem in Ivan Malnarič, učitelj v Leskovcu.

Kot zadnja, 12. točka dnevnega reda so bili „Posamezni nasveti“. Prvi predlog je bil oni g. J. Rupnika, nadučitelja v Leskovci, kateri je nasvetoval, naj slavna šolska oblastva blagovole preprečiti vedno

vpeljavo novih učnih knjig kakor tudi vedno izpreminjanje besedila v istih. — Sprejeto.

Drugi predlog je stavil g. Fr. Lunder, in sicer: „Vsi zvezki naj bi se počenši s prihodnjim šolskim letom kupovali pri g. Petriču v Ljubljani.“ Sprejme se s pristavkom, naj slavni c. kr. okrajni šolski svet razveljavi svoj ukaz, da se vsi zvezki kupujejo pri Grubbauerju ter naj naroči, da se kupujejo pri Petriču v Ljubljani.

Tretji predlog je stavil g. Ivan Malnarič, učitelj v Leskovcu: „Ker se večkrat dogaja, da je šolsko vodstvo, oziroma kak učitelj primoran kako stranko zaradi sirovega vedenja, napada ali motenja pri pouku naznaniti sl. c. kr. okr. glavarstvu, bi bilo želeli, da se šolsko vodstvo, oziroma tožitelj obvesti, ako se je sploh obravnavala vršila in kakšen je bil njen izid, ker je vsakemu v nasprotnem slučaju prost priziv.“

G. nadzornik obljubi, da bode na to deloval pri c. kr. okr. glavarstvu.

S tem je bil, ob poludveh popoldne, končan dnevni red konferencije.

C. kr. okrajni šolski nadzornik zahvali gg. poročevalce za njihov trud, slavno skupščino pa za red in za zanimanje pri obravnavi raznih točk dnevnega reda ter se v zaključni besedi poslovi od konferencije, želeč vsem njenim udom vesele počitnice.

G. Fr. Lunder, namestnik predsednikov, zahvali predsednika za točno in večje vodstvo konferencije, na kar se konferencija, dobivši dnino in potuino, razide.

Večina se nas je potem zbrala pri skupnem obedu pri g. Gregoriču, kjer je g. nadzornik nabral precej kron za učiteljski konvikt. A dasi je bilo med nami mnogo dobrih pevcev in vrli pevovodja, kolega Potrebin, vendar je bilo brez petja in napitnic. Nekoliko živahnosti je obudilo le šalivo-zbadljivo pričkanje z dvema tovarišema, ki sta se pognala za slavnega — Ebenhocha. Sicer je bilo vse „mirno in tiho“. Signum temporis! *Lucilius.*

Vestnik.

Učiteljski konvikt: Gosp. Al. Gangl, profesor na c. kr. obrtni šoli, namesto venca na grob svojemu prijatelju ranjkemu Frančišku Kokalju **6 K**; gđc. Pavla Götzel, učiteljica v Vel. Laščah, nabrala na veselici v Ribnici **11 K**. „Slovensko učiteljsko društvo v Ljubljani“ namesto venca na grob r. Fr. Kokalju **10 K**. G. Fr. Papler, nadučitelj v Borovnici, **10-60 K**; katere so nabrali vrli tamburaši in citraši borovniški povodom svatbe gosp. J. Kranjca z gđc. Jerico Švigljevo.

† **Anton Triplat**, učitelj na Koroški Beli, je umrl dne 19. svečana, star šele 36 let. Jetika, ta učiteljska morivka, ga je spravila v prezgodnji grob. Bil je zelo vesten in marljiv učitelj. N. v m. p.! — To je po novem letu že četrta slučaj!

V risarski tečaj v Gradcu so sprejeti ti-le gg.: Arko Anton, učitelj na Vrhniki; Čampa Božidar, učitelj pri D. M. v Polju; Gorjup Pavel, učitelj v Nevljah; Jaklič Viktor, učitelj v St. Vidu nad Ljubljano; Krulec Ivan, učitelj v Ljubljani; Pikel Karol, učitelj v St. Vidu pri Zatičini.

Petričevi šolski zvezki. Gosp. P. je glede šolskih zvezkov ustregel min. ukazu z dne 27. vel. travna 1881 in z dne 28. mal. travna 1886 s tem, da je priredil nove ovitke, na kojih ni več opazke „v prid učiteljskemu konviktu“ in na sedanjih zvezkih, kar jih ima še v zalogi, je pa pustil na to opazko, nad katero so se spodtikali tukajšnji Petričevi konkurentje, natisniti debelo črto. Vsled te preuredbe na ovitku se smejo Petričevi šolski zvezki na podstavi odredbe vis. c. kr. dež. šol. sveta z dne 14. svečana t. l. št. 389 zopet rabiti na vseh šolah. G. Petrič bo pa, seveda, tudi v prihodnje daroval tretjino dobička „učiteljskemu konviktu“. Torej, tovariši, sezajte le pridno po Petričevih zvezkih!

„**Wiener Zeitung**“ objavlja imenovanje dra. Antona Jegliča knezoškofom ljubljanskim.